

РЕШЕНИЕ

№ 4041

гр. София, 30.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав, в публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **10806** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.70, ал.1, вр. с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Д. М. М. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] със съгласието на своята майка М. И. Я. М. Х., ЛНЧ [ЕГН] - граждани на Арабска република Е. срещу Решение № УП-ОК 19/02.10.2025г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерския съвет /МС/, с което е отхвърлена молбата ѝ за статут на бежанец и хуманитарен статут, като явно неоснователна.

С жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с приложимия материален закон. Сочи се, че административният орган е игнорирал факта, че жалбоподателката е напуснала страната си, поради заплахата за живота и сигурността ѝ. Подчертава се, че в решението не са обсъдени източниците на информация за страната по произход освен цитираната справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, както и че не са изследвани фактите, свързани с личното положение на жалбоподателката. Исканото решение да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от жалбоподателката със съгласието на майка ѝ и чрез назначения ѝ особен представител – адв. С.. Адв. С. пледира за уважаване на жалбата предвид доказаното наличие на застрашаващи живота на жалбоподателката обстоятелства, ако тя бъде експедирана обратно в Е..

Ответникът - интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерския

съвет чрез упълномощен представител оспорва жалбата като неоснователна. Позовава се на интервюто с жалбоподателката и на интервюто с нейната майка с оглед преценяването на бежанската им история. Твърди се, че е преценена ситуацията в страната по произход, като нарочно е изготвена справка специално за този случай. Сочи се, че е взето предвид отношението на властта към християните в Е., отношението на мюсюлманите към християните, както и актуалната обществено-политическа обстановка в страната. Изразява се становище, че след като бащата на жалбоподателката е в Е. най-доброто е семейството да се събере там.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

По желание на жалбоподателката, отразено в процесната жалба производството по делото е проведено в присъствието на назначен преводач – В. М. П., осъществяващ превод от български на английски език и от английски език на български език, предназначен за Д. М. М. Х. М., [дата на раждане] със съгласието на майка й М. И. Я. М. Х..

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

С вх. № ПМЗ-ОК-2658/15.09.2025г. в ДАБ при МС е подадена молба за закрила от Д. М. М. Х. М., приподписана и от майка й М. И. Я. М. Х..

Видно от извършения превод от арабски на български език на завереното копие на задграничен паспорт Д. М. М. Х. М. е лице от женски пол, ученичка, [дата на раждане] в К., Е.. Молителката е с етническа принадлежност – арабка и религиозна принадлежност – християнка.

В съдебно заседание жалбоподателката разказа следното: „На 15 години съм. Родена съм в К.. Моята майка е М.. Баща ми е М.. В момента живея в[жк]в С., от четири месеца. Преди това живях в Е., но не се чувствам в безопасност в моята родина. Има неща, които ме притесняват и не се чувствам в безопасност. Ние сме в опасност. Нашият живот е в опасност, аз, сестра ми, майка ми. Винаги когато излизаме, преди да излезем, родителите ни повтарят: „В. когато излизате, навсякъде се оглеждайте. По улицата от всички страни се оглеждайте“. Например тази година се прибирах вкъщи от изпити от училище и имаше две жени. Едната носеше хиджаб, а другата беше с покрито лице и зад тях имаше странна кола. Видях в колата много странен мъж. Тя започна да ме пита някакви много необичайни въпроси, телефонът ми в този момент звънна, нямаше никой, но аз започнах да се правя, че говоря с някой и се направих, че говоря с мама наужким и започнах да говоря: „Да мамо, да, виждам те, идвам, идвам“ и избягах. Жените бяха едната пред мен, едната зад мен. Прибрах се вкъщи. Това беше първият път, а вторият път отидох в църквата. Те ме познават, защото аз ходя с открита коса, не нося хиджаб, косата ми се вижда и така лесно може да се различи християнина от мюсюлманина, и тогава бях отвлечена от странна жена и успях да избягам. Казах това на майка ми и баща ми и те ми забраниха да излизам. Казаха ми: „Повече няма да излизаш, защото нас ни е грижа за теб“. Не се чувствам удобно нито в училище, въобще целия ми живот, изобщо да живея там не се чувствам удобно. В училище също ме познават. Знаят, че съм християнка. В класа ми се подиграват, и ми казват: „Ти ядеш свинско месо“. Наричат ме „свиня“ и лоши неща. Аз съм единствената християнка в моя клас. Опитах да се оплача, но те изобщо не се интересуват от нас, защото сме християни. Отидохме и казахме в полицейската служба в К., Е. и те казаха, че това изобщо не е проблем. Такива неща обичайно се случват на християнски момичета, още от десетгодишната им възраст и нагоре. Винаги трябва да ходя с майка си, с баща си. Не се чувствам в безопасност.“; „Два пъти са се опитвали да ме отвлечат. Първия път зад училището на път за вкъщи и втори път близо до църквата. При втория случай, жената имаше нож в ръкава на горната си дреха. Искат да ни конвертират религията, да се обърнем от християнство към ислям. Да се покриваме и да носим хиджаб. Така е в Е. нормалният живот за християните. Жената имаше много странно лице наистина, гледаше ме и усетих, че ще го направи, да ме отвлеча. Аз избягах. Не ме отвлече. Става въпрос за втората жена до църквата.

И първия път не успяха да ме отвлекат. Казах ви, че едната беше пред мен, а другата зад мен. Нищо не ми направиха. Веднъж в училище едно момче мюсюлманин, каза, че е влюбен в мен и искаше да имаме отношения. Аз го чувствах само и единствено като приятел. Той започна да ми изпраща съобщения с текст: „Обичам те“. Майка ми го видя и каза: „В., това е само началото. Тези неща завършват по следния начин: или ще те убият или конвертират в мюсюлманка и ще изчезнеш и никога повече няма да видиш семейството си“. Аз съм просто едно момиче. Искam да живея безопасен и спокоен живот“.; „Аз съм православна, с Копска православна вяра“. Жалбоподателката също посочи, че ѝ родителите ѝ са родени християни, че преди 7 години в метрото са ги били, когато отивали да видят баба ѝ, а когато майка ѝ я взимала от училище, мюсюлманските майки винаги я блъскали с лакти и ѝ казвали: „М. оттук“.

С приложените в административната преписка документи се установява, че жалбоподателката е напуснала Е. заедно с майка си, сестра ѝ и вуйчо ѝ Самех, защото родителите ѝ не могли да си намерят работа и защото не е безопасно сама да пазарува и трябва винаги с нея да е баща ѝ. Д. М. М. Х. М. и роднините ѝ напуснали легално Е. и със самолет пристигнали във В., а от там се преместили в С.. Жалбоподателката не си спомня датата, на която е пристигнала в България. В Е. учила във френско-египетско училище, в което завършила седми клас. В България е записана да учи в шести клас, поради недобро познаване на българския език.

От дирекция „Международна дейност“ към Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е изготвена Справка вх. № МД-02-533/01.10.2025г. Според тази справка положението с правата на човека в Е. остава без промяна, макар да са предприети мерки за справяне с опасенията относно правата на човека, включително прекратяване на разследване срещу правозащитни групи. В справката е посочено, че между 5 и 15% от египетското население се счита за християни, като от тях повече от 90% принадлежи към К. православна църква, към която се самоопределя и жалбоподателката. По-голяма част от християните са концентрирани в района на Горни Е. и големите градове К. и А., но са разпръснати и в цялата страна. Положението на египетските християни е било и продължава да е повлияно от отношенията между главата на К. православна църква и управляващия президент. Според Справката от встъпването си в длъжност действащият президент многократно публично заявявал ангажимента си към съвместното съществуване на мюсюлманското и християнското население. Тази църква се радва на голяма подкрепа от настоящото правителство, още през април 2017г. египетските власти обявили извънредно положение и засилили мерките за сигурност пред християнските институции и църкви особено по време на религиозни празници. През 2018г. е създадена и Комисия за борба с междурелигиозното напрежение. В Справката е посочено също, че гениталното осакатяване на жени /FGM/ в Е., според статия на Р. от 2021г. се практикува както от мюсюлмани, така и от християни, макар през 2008г. FGM да е криминализирано съгласно Наказателния кодекс. През 2020г. била създадена и сега функционираща клиника в К. предлагаща реконструктивна хирургия и справяне с усложненията от FGM.

Представен е социален доклад, според който в интерес на жалбоподателката е да се уважи молбата ѝ /л.42/.

С оспореното решение органът е приел, че кандидатката не е била принудена да напусне държавата по произход по причина съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ, че бежанската история не обуславя каквото ѝ да е преследване предвид разпоредбата на чл.8, ал.4 от ЗУБ, че спрямо нея не са били осъществени дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване по смисъла на чл.8, ал.2 – 5 от ЗУБ или риск от бъдещо такова, поради което искането ѝ за предоставяне на бежански статут следва да бъде отхвърлено като неоснователно. Направен е и извод, че за молителката не са налице и предпоставките за

предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1-2 от ЗУБ. Съобразен е и принципът за най-добрия интерес на детето предвид представения от социален работник социален доклад. Прието е, че за чужденката не се установяват и предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ и не съществува реален риск от тежки посегателства по чл.9, ал.1 от ЗУБ и тъй като не е посочила член от семейството ѝ да има предоставена международна закрила в РБ не са налице и предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, а посочените от жалбоподателката лични мотиви за желанието ѝ да живее в България не са оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл.9, ал.8 от ЗУБ. По тези аргументи на основание чл.70, ал.1 във вр. с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ е отхвърлена молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут, като явно неоснователна.

Решението е съобщено на жалбоподателката на 07.10.2025г.. Жалбата е подадена на 13.10.2025г.

Видно от публикуваната в официалния сайт на министерство на външните работи на Република България /<https://www.mfa.bg/bg/embassyinfo/egypt/> към настоящия момент /Актуална справка/ обстановката по сигурността в Е. остава като цяло стабилна и спокойна, но са възможни внезапни промени, особено в някои райони на страната. Остава и рискът от терористични нападения. Като най-безопасно се определя пътуването до курортите на С. полуостров Ш. Ал-Шейх и Х., както и до столицата К..

Посочените до тук доказателства съдът кредитира изцяло. Следва да се има предвид, че съгласно чл.21, т.6 и т.7 от Устройствения правилник на ДАБ при МС Дирекция "Международна дейност" агенцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, и изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно приетата по делото справка е издадена от компетентен държавен орган в кръга на правомощията му по установените форма и ред и представлява официален свидетелстващ документ, който се ползва с материална доказателствена сила, респ. тя обвързва съдът да приеме, че при извършената от издателя ѝ проверка са установени именно фактите, които са удостоверени в тях.

Процесуалният представител на жалбоподателката представи Доклад на Европейски център за право и правосъдие /ЕЦПП/ относно продължаващи нарушения на правата на човека срещу християните в Е. към дата 28.08.2024г.; парламентарен въпрос с искане за писмен отговор, зададен в Европейския парламент; Доклад на Комисия в САЩ за международна религиозна свобода в Е. за 2024г.; резолюция на К., внесена в К. на представителите на 30.09.2025г.; молба от майката на жалбоподателката до Президента на РБ за помощ и закрила, до Негово светейшество Н.. С изключение на резолюцията на К. на САЩ останалите документи представят информация, предшестваща молбата за международна закрила. Доказателства, че резолюцията е кредитирана от К. на САЩ не са представени. По изложените причини тези документи се ценят само за сведение, но не и като доказателства.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на решението, в законоустановения срок и срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, а именно интервюиращ орган

към ДАБ при МС, който съгласно чл.70, ал.1 от ЗУБ и представената по делото Заповед № РД05-303/13.04.2022г. на Председателя на ДАБ при МС, издадена на основание чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ /л.15 по делото/ има законоустановено правомощие при наличие на основания по чл.13, ал.1 от същия закон да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Спазен е срокът по чл.70, ал.1 от ЗУБ, поради което времевите граници на предметната компетентност на органа не са надхвърлени.

Оспореното решение е в писмена форма, с посочени фактически и правни основания. Изложени са поотделно съображения за това, че на жалбоподателката не следва да бъде предоставен нито статут на бежанец, нито хуманитарен статут, след като са обсъдени сочените от нея данни в бежанската ѝ история и предвид обстановката в страната на произход - Е.. Административният орган е обсъдил твърденията на жалбоподателката, че е напуснала страната си, поради заплахата за живота и сигурността ѝ, изследвани са фактите, свързани с личното ѝ положение и във връзка с молбата ѝ е изисквана справка от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Мотивите на решението са подробни и ясни, кореспондират на приложените правни норми, и дават възможност на жалбоподателката да разбере защо ѝ се отказва международна закрила.

При издаване на оспореното решение не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са основания за отмяната му.

Производството по чл.68, ал.1, т.1 от ЗУБ е образувано с регистрирането на жалбоподателката в ДАБ при МС по подадена от нея молба за международна закрила. Молителката е информирана писмено на разбираем за нея език за процедурата, която ще се следва, за нейните права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията и или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Предвид нормата на чл.58, ал.10 от ЗУБ от Държавна агенция "Национална сигурност" /ДАНС/ е изисквано писмено становище, което се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред. Становище от ДАНС не е приложено в делото, но липсата му не обосновава незаконосъобразност на оспореното решение, защото то е постановено по реда на чл.70, ал.1 от ЗУБ – в ускорено производство, а в този случай съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ такова становище не се изисква.

Жалбоподателката не се ползва от временна закрила, непълнолетна е, но е придружена от родител – майка ѝ М. И. Я. М. Х., поради което по отношение на нея не са налице пречките по чл.71 от ЗУБ за разглеждане на молбата ѝ в ускорено производство.

Проведено е интервю от компетентен интервюиращ орган, отразено в нарочен протокол, преведен на интервюираното лице от преводач на разбираем за нея арабски език и подписан от всички участници. Интервюто е проведено в присъствието на майката на жалбоподателката и на социален работник. В преписката е приложен и протокол за проведено интервю на майката, за която и за малолетното ѝ дете Д. М. М. Х. М. е образувано друго административно производство. Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ Л., на основание чл.15, ал.4 от Закона за закрила на детето е уведомен за подадената молба от Д. М. М. Х. М. за международна закрила в РБ и за необходимостта в тази връзка да бъде изготвен социален доклад. Такъв доклад е изготвен и е обсъден в оспореното решение. Действително според социалния доклад в интерес на молителката е да се уважи молбата ѝ, а органът в оспореното решение е посочил, че с доклада е прието, че в интерес на Д. е семейството да се събере в Е.. Тази неправилна интерпретация

не се отразява на правилността на решението като краен резултат, тъй като данните от социалния доклад не са задължителни за органа и се ценят наред с останалите доказателства по делото.

Съдът като взе предвид изнесените по време на интервюто от чужденката факти, сравнени с тези по време на изслушването ѝ в съдебно заседание намира, че са интерпретирани правилно от органа. Макар чужденката да сочи, че има причина да напусне страната си на произход, следва да се има предвид, че е направила това доброволно по собствено желание, единствено поради свой лични съображения. В обстоятелствената част на решението са анализирани факти и обстоятелства от разказаната история от жалбоподателката, въз основа на които административния орган е направил правилна и коректна преценка, че изнесената от Д. бежанска история не следва да бъде кредитирана, тъй като не са налице основания за това.

В съдебно заседание жалбоподателката оспори правилността на отразените в протокола за проведеното ѝ интервю данни, поради погрешен превод от преводача. По тази причина съдът предостави възможност жалбоподателката чрез назначеният за съдебното производство преводач отново да разкаже бежанската си история. След сравняване на разказаната бежанска история по време на интервюто с разказаното пред съда не се констатира разлики по същество, които да дадат основание да не се кредитират данните от интервюто, обсъдени в решението.

Обжалваното решение не противоречи на материалноправните разпоредби на закона и е в съответствие с неговата цел.

От разказаните бежански истории от Д. и майка ѝ условно следват две групи основания, които са формирали желанието на жалбоподателката да потърси международна закрила: първата - невъзможност на майката да си намери работа в Е., договореност за трудова позиция на майката в търговско дружество със седалище в България, сключване на договор за наем на жилище, в което да се установи семейството и второто основание – принадлежност на жалбоподателката към християнството, която религия не е основна в Е. и свързаните с тази принадлежност усложнения в живота на молителката.

В настоящия случай, първата условна група причини, заявени като основание за напускане на Е. са извън предметния обхват на ЗУБ и са от личен и икономически характер. Правилни са изводите, че по отношение на жалбоподателката не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по тези причини. По смисъла на Женевската конвенция от 1951 година молителят не е бежанец, а мигрант, търсещ по добър живот. "Мигрант" съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН - това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е

икономически мигрант, а не бежанец.

Втората група посочени причини - основателни опасения от преследване, основани на религия са основание за получаване на статут на бежанец в Република България, но такива не се доказват.

За да отхвърли молбата на жалбоподателката за статут на бежанец и хуманитарен статут, административният орган се е позовал на чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Съгласно тези норми, молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл.8, ал.1 и 9, съответно по чл.9, ал.1, 6 и 8, и чужденецът: 1. се позовава на основания извън предмета на този закон; 2. не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Наличието на само една от посочените предпоставки, е достатъчно основание за отхвърляне на молбата за международна закрила.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. „Преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост /чл.8, ал.4 от ЗУБ/. Действията на преследване могат да бъдат: 1. физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; 2. правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; 3. наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; 4. отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; 5. наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл.12, ал.1, т.1 – 3; 6. действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В съдебната практика се приема, че за да е основателно, опасението трябва да е стъпило на конкретни събития, лично касаещи чужденеца / напр. Решение № 8126 от 15.06.2018г. по адм. д. № 11069/2017г., Решение № 7442 от 5.06.2018г. по адм. д. № 12103/2017г. на ВАС и др./, както и че то следва да е било насочено към самия кандидат за бежански статут, а не да е поначало съществуващо в страната, от която той идва /така в Решение № 7256 от 01.06.2018г. по адм. д. № 4261/2018г. на ВАС/. Затова наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни

права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. Правилно органът е посочил, че жалбоподателката е напуснала доброволно Е., че в Е. е посещавала училище, имала е приятели и е общувала с тях. Разказаните два случая – първият когато излизала от изпит в училище и вторият – когато била близо до църква не обосновават извод за достатъчно тежко и повтарящо се посегателство върху правата ѝ. Жалбоподателката съобщава факти, които не са достатъчни да се установи причината за срещата ѝ с неустановените жени, какво са искали и защо, както и има ли връзка с нейната религия. Субективното усещане на Д. за евентуална заплаха или принуда не е обективизирано по никакъв начин. Сама заявява, че и при двете срещи нищо не ѝ е направено, че не е отвлечена или наранена. Няма и данни за посегателство върху живота и здравето ѝ в училище. Обидите във връзка с християнската вяра не обосновават действия на преследване, от посочените в ЗУБ. Отношенията с момчето мюсюлманин са преустановени по съвет от майката, а не поради съществуваща опасност за конвертиране. По тази причина от бежанската история на кандидата за статут не може да се отчете наличие на преследване и произходът на евентуалното преследване, и дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да бъде получена от държавата по произход. Липсват твърдения за конкретни репресии, предприети спрямо чужденката по причини, възведени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. В тази връзка, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо нея преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ, изразяващо се в действия измежду посочените в ал.5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване". Доказателства за заплахи и/или принуда във връзка с изповядвана религия не са налице. Следователно страхът на молителката от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ не може да се прецени като обоснован, тъй като такъв на практика липсва. Заявеното от нея не може да бъде свързано с нито една от посочените причини. Поради това и предвид изложената и установена хронология на събитията следва обоснованият извод, че жалбоподателката е влезнала в Република България действително само поради лични причини, което е напълно оправдана житейска реакция, но не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл.8, ал.1 от ЗУБ. В този смисъл са Решение № 6635 от 03.06.2020г. по адм. д. № 3067/2020г., Решение № 3236 от 27.03.2023г. по адм. д. № 7072/2022г. на ВАС и др. При това положение правилен е изводът, който прави ответникът, че оспорващата е напуснала, мотивирана от съображения, които не са релевантните за настоящото производство. Освен това член на семейството няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да ѝ се предостави такъв статут съгласно чл.8, ал.9 от ЗУБ. При това положение изводът на административния орган за неоснователност на искането на Д. за предоставяне на статут на бежанец се явява

законосъобразен.

Предвид събраните доказателства следва и извод, че в държавата по произход са предприети действия за засилени мерки за сигурност във връзка с християнските празници и действия за съвместно съжителство на християнското и мюсюлманското население. Установява се, че К. е едно от най-безопасните места за живеене в Е..

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Това е така, защото в настоящата хипотеза не се твърди, а и не се установява от събраните по делото доказателства, в държавата си по произход жалбоподателката да е изложена на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Не може да се приеме и че са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, които са приложими при по-обща опасност, а именно тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Същите са формулирани като условия за предоставяне на субсидиарна закрила и в отменения чл.15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (аналогичен и в действащата Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година). Съгласно задължителното му тълкуване с Решение от 17 февруари 2009г. по дело С-465/07 на СЕС съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Това съществуване може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Тази концепция за "пълзящата скала" кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането там би било в нарушение на чл.3 от ЕКПЧОС, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск.

В съответствие с информацията относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Арабска република Е., съдържаща се в представената по делото

справка на директора на Дирекция "Международна дейност" ДАБ при МС, административният орган не е приел, че чужденката е била изложена на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността и на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Предвид информацията, че ситуацията в Е. не е до границите на мащабен въоръжен конфликт и поради липсата на тежки заплахи във връзка с такъв, не са установени и предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Тези изводи на административния орган са правилни. Доказателства, че на територията на Е. има въоръжен конфликт, при който насилието може да се разпростира към цивилни лица без оглед на тяхната самоличност липсват, а дори и да има отделни сблъсъци, те не обхващат цялата страна. Липсват и данни за наличието на обстоятелствата, предвидени в чл.9, ал.6 и ал.8 от ЗУБ.

От изложеното следва, че жалбата е неоснователна. След като молителката се позовава на обстоятелства, които са извън предмета на ЗУБ, и не посочва причини за основателни опасения от преследване, то законосъобразно молбата ѝ за предоставяне на международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

При този изход на делото и на основание чл.92 от ЗУБ на страните не се дължат разноски в настоящото производство.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. М. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] със съгласието на своята майка М. И. Я. М. Х., ЛНЧ [ЕГН] - граждани на Арабска република Е. срещу Решение № УП-ОК 19/02.10.2025г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отхвърлена молбата ѝ за статут на бежанец и хуманитарен статут, като явно неоснователна.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: